

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง ผลของการใช้ "วิธีเจียบ" ในการสอนคำศัพท์ภาษาไทย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครอบคลุมเนื้อหาสาระสำคัญ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้วิธีเจียบในการสอนคำศัพท์ภาษาไทย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ ของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวิธีเจียบ

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนคำศัพท์ภาษาไทยโดยใช้แผนการสอนวิธีเจียบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ครูสอนโดยใช้แผนการสอนปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านแม่ส้านและโรงเรียนบ้านกลาง สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ซึ่งเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 โดยเลือกตัวอย่างประชากรโดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) จับคู่คะแนน (match by pair) ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยในภาคเรียนที่ 1 ใกล้เคียงกันหรือเท่ากัน จำนวน 15 คู่ กลุ่มทดลองใช้ตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนบ้านแม่ส้าน กลุ่มควบคุมใช้ตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนบ้านกลาง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 3 ชนิด คือ

2.1 แผนการสอน ได้แก่

ก. แผนการสอนวิธีเจียบ จำนวน 24 แผน

ข. แผนการสอนปกติ จำนวน 24 แผน

2.2 แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ภาษาไทย จำนวน 1 ชุด จำนวน 50 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก โดยให้นักเรียนเลือกภาพให้ตรงกับคำที่กำหนดให้ จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นการดูภาพและเลือกคำศัพท์ที่กำหนดมาให้มาเติมในช่องว่างของข้อความ จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นการอ่านประโยคหรือข้อความแล้วเลือกคำศัพท์ที่กำหนดมาให้มาเติมในช่องว่างของประโยคหรือข้อความ เพื่อให้ได้ข้อความสมบูรณ์ จำนวน 10 ข้อ

2.3 แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวิธีเจียบ จำนวน 1 ชุด เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales) โดยใช้แผนภูมิภาพ มี 3 ระดับ คือ ชอบมาก ชอบ และไม่ชอบ มี 9 ข้อให้นักเรียนประเมินความพึงพอใจเป็นรายบุคคล

เครื่องมือวิจัยทั้ง 3 ชนิดนี้ได้ผ่านการตรวจพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้แล้วผ่านการวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงแก้ไขเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ถือว่ามีความตรงตามจุดประสงค์และเนื้อหา จึงถือว่ามีความพึงพอใจที่จะวัดความสามารถของนักเรียนได้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแผนการสอนที่สร้างขึ้น ไปทดลองสอนตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อศึกษาผลของการใช้ "วิธีเจียบ" ในการสอนคำศัพท์ภาษาไทยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ ของนักเรียนชายเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการสอนดังนี้

- 3.1 ก่อนทำการทดลองสอน 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยทดสอบตัวอย่างประชากร (pre-test) ทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ จำนวน 50 ข้อ เป็นการทดสอบก่อนเรียน
 - 3.2 การทดลองสอน ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม ตามแผนการสอนวีซีเจียบ และแผนการสอนปกติที่สร้างขึ้น ทั้ง 24 แผน โดยใช้เวลาในการสอน 6 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ๆ ละ 1 แผน ใช้เวลาสอนแผนละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที จำนวน 72 คาบเท่ากัน
 - 3.3 เมื่อทดลองสอนครบทุกแผนการสอนแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ชุดเดิม เป็นการทดสอบหลังเรียน (post-test) และให้นักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบวัดความพึงพอใจ ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวีซีเจียบแล้วประเมินผลการเรียน
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
 - 4.1 นำแบบคิดตามผลการเรียนคำศัพท์ภาษาไทยรายบุคคลของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แผนการสอนวีซีเจียบ ทั้ง 24 แผน มาประเมินผล เพื่อดูความสามารถในการเรียนแต่ละบุคคล
 - 4.2 หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
 - 4.3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยการทดสอบค่าที (t-test)
 - 4.4 หาค่าร้อยละของค่าตอบจากแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวีซีเจียบแต่ละข้อ

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนทุกคนที่เรียนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวิธีเจียบทั้ง 24 แผน สามารถเขียนคำศัพท์ได้ทุกคำ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาไทย หลังทำการทดลองของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แผนการสอนวิธีเจียบสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้แผนการสอนปกติ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวิธีเจียบ นักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการเรียนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวิธีเจียบมาก เพราะจากการสังเกตการร่วมกิจกรรมและการทำแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนสรุปผลได้ว่า นักเรียนร้อยละ 93.33 อยากให้ครูประจำชั้นสอนแบบนี้ทุกวัน นักเรียนร้อยละ 80.00 บอกว่าดีใจมากที่อ่านคำได้ และชอบฝึกพูดกับแท่งไม้มาก เพราะนักเรียนสามารถจำสีและใช้แท่งไม้ฝึกพูดได้ด้วยตนเอง นักเรียนอีกร้อยละ 73.33 ก็ชอบออกเสียงตามครู

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้ "วิธีเจียบ" ในการสอนคำศัพท์ภาษาไทยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ ของนักเรียนชายเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถอภิปรายผลในประเด็นดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แผนการสอนวิธีเจียบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาไทยสูงขึ้น คือ ก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ 26.6 แต่หลังการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยสูงขึ้น คือ 45.5 ซึ่งต่างจากคะแนนก่อนทดลองถึง 18.9 ส่วนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยแผนการสอนปกติ ได้คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง 26.3 และหลังการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยสูงขึ้น คือ 39.5

ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้คือ นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนคำศัพท์ภาษาไทยโดยใช้แผนการสอนวิธีเจียบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ครูสอนโดยใช้แผนการสอนปกติ

ผลที่เกิดขึ้นดังกล่าวอาจเป็นเพราะการจัดลำดับเนื้อหาจากสิ่งที่ย่าง ๆ ไปสู่สิ่งที่มีความสลับซับซ้อน โดยให้เด็กเรียนรู้จากส่วนย่อยไปสู่ส่วนรวม ก่อนที่จะเรียนกฎเกณฑ์ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike) (อ้างถึงใน สังก อุทรานันท์, 2532) ซึ่งผู้วิจัยเลือกคำจากคำที่ย่าง ๆ ได้แก่ คำที่ใช้สระอา สระอุ สระแอ สระไอ สระอา สระเอา ไปสู่คำที่มีความหมายสลับซับซ้อน ได้แก่ คำที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตจากบ้าน คือ ชื่อบุคคลในครอบครัว คำกล่าวทักทาย ชื่ออวัยวะในร่างกาย คำที่เกี่ยวกับโรงเรียนและคำศัพท์ทั่วไป ให้เด็กได้เรียนรู้ในลักษณะของคำ วลี ประโยคตามลำดับ นอกจากนั้นแผนการสอนวิธีเจียบยังมีการจัดขั้นตอนที่ให้ความสำคัญแก่การฝึกหัดที่มีความหมายสำหรับผู้เรียนอีกด้วย

ภาพที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงขึ้นมาก เพราะโรงเรียนกลุ่มทดลองเป็นโรงเรียนในโครงการสอนภาษาไทยแบบรับภาษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในปีการศึกษา 2532 และนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองเคยฝึกขั้นตอนการสอนแบบรับภาษา จึงมีพัฒนาการในการเรียนคำศัพท์ภาษาไทยตามขั้นตอนการสอนโดยวิธีเจียบเป็นอย่างมาก ดังนั้นครูจึงควรใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะสูงขึ้นอีกด้วย

2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยแผนการสอนวิธีเจียบได้รับผลจากการเรียนตามทฤษฎีของ ฮัลล์ (Hull's Reinforcement Theory) ในข้อที่กล่าวไว้ว่า "การเรียนการสอนควรจะให้เสียงการบับบังก์บับ หรือทำให้หวาดกลัว การเรียนรู้ควรจะเป็นไปโดยกฎเกณฑ์ของธรรมชาติและอาศัยความสนใจของผู้เรียนเป็นหลักและพยายามให้กำลังใจแก่ผู้เรียนเพื่อเขาจะ ได้หัน ไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางที่เขาปรารถนา" ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของอาจารย์คีออร์ แสงอนุ (ผู้แทนฝ่ายการศึกษา หน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกาประจำ

ประเทศไทย) ท้าว่า "หัวใจของ Silent Way คือ การที่นักเรียนเป็นศูนย์กลางของชั้นเรียน ต้องไม่กลัวที่จะออกเสียง แต่งประโยคหรือกลัวการพูดผิด และนักเรียนจะฟังตนเองมากกว่าฟังครู"

3. ในการสอนตามแผนที่ 1-6 นั้น ผู้วิจัยได้ปรับแผนการสอนตามข้อเสนอแนะของ ผศ. กิตติยาดี บุญชื้อ ตามขั้นตอนที่ 2 และ 3 ได้ว่า ชั้นฝึกฝนเสียง ครูสอนออกเสียงสระ โดยชี้ไปที่สระกับตัว อ. พร้อมกับชูรูปสระ ครูให้ลักษณะฟังพร้อมกับออกเสียงสระให้ฟังเพียงครั้งเดียวแล้วยกสระให้นักเรียนออกเสียงตามพร้อมกันหรือทีละคน สอนการประสมเสียงสระและพยัญชนะเป็นคำ โดยชูรูปภาพประกอบการออกเสียงเป็นคำ เช่น ก-อา-กา ค-อา-คา ฯลฯ แล้วให้นักเรียนที่ออกเสียงได้ใกล้เคียงที่สุดเป็นตัวอย่างในการออกเสียงแก่เพื่อน ๆ แล้วให้นักเรียนผลัดกันออกมาชี้แผนภูมิและออกเสียง ในขั้นนี้เพียงประสมคำนั้นให้ครูชูรูปภาพให้นักเรียนออกเสียงเป็นคำ ๆ ต่อไปให้เลือกพยัญชนะออกมาอ่านให้เพื่อนฟัง โดยครูถือสระให้นักเรียนผลัดกันออกมาอ่านทีละคน แล้วครูชี้แผนภูมิเสียงให้นักเรียนผลัดกันออกมาอ่านทีละคน แล้วครูชี้แผนภูมิเสียงให้นักเรียนอ่านจนคล่องแล้วก็เปลี่ยนมาเป็นแผนภูมิคำ ให้นักเรียนประสมคำโดยใช้สระที่เรียนกับพยัญชนะอื่น ๆ ส่วนขั้นอื่น ๆ นั้น ใช้ตามแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เมื่อถึงแผนที่ 7 ก็สอนตามแผนการสอนวิธีเจียบ

การที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการสอนวิธีเจียบโดยทำการสอนซ้ำ ๆ กันตลอดการทดลอง โดยเฉพาะขั้นที่ 4 คือ ท่าไมเจียบนั้นจะมีการแบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่มทุกครั้ง เพราะจากการสอนแบบนี้พบว่า นักเรียนนี้เรียนโดยการฟังและการสังเกต สามารถเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่ร่วมกิจกรรม เพราะการที่ไม่ได้เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมเอง ทำให้ประสาทไม่เคร่งเครียด ไม่ตื่นเต้นหรือวิตกกังวลต่อการเรียน สมอง และจิตใจอยู่ในสภาวะปกติ และจากการที่ได้ฟังการออกเสียงและการพูดของคนอื่น ๆ ช่วยให้เขาจดจำและออกเสียงได้ชัด

ดังนั้น การที่นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุม จึงสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ที่กล่าวว่า "เด็กในระดับประถมศึกษาที่มีความสามารถในการฟังสูงมากเท่าใด ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เขียนไทย และอ่านไทยสูงขึ้นเท่านั้น" ส่วนศรีนทิพย์ โอเจริญ (2523)

ซึ่งได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีเจียบ ในระดับประถมศึกษา แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งถือว่าเป็นขั้นเริ่มเรียนภาษาอังกฤษอันเป็นการสอนภาษาที่สองพบว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการพูดมีคะแนนพัฒนาการสูงที่สุด รองลงมาคือการเขียน การอ่าน และการฟัง

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่จะเรียนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวิธีเจียบนั้น ปรากฏว่านักเรียนร้อยละ 93.33 อยากให้ครูประจำชั้นสอนแบบนี้ทุกวัน นักเรียนร้อยละ 80.00 บอกว่าตั้งใจมากที่อ่านคำได้ และชอบฝึกพูดกับตนเองไม่มาก เพราะผู้วิจัยนำอุปกรณ์การสอนที่มีความหมายต่อการเรียนโดยใช้สื่อเป็นหลักช่วยให้นักเรียนจำจากการสอนและมีโอกาสฝึกพูดด้วยตนเอง ทำให้เรียนด้วยความสนุกสนานและเกิดการเชื่อมโยงประสบการณ์ทางภาษาคู่กิจกรรมการเรียนด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ บรูเนอร์ (Bruner's Cognitive Development) ที่ว่าการเรียนรู้โดยการกระทำ (Doing) การมองดู (Seeing) และการเรียนรู้โดยการใช้สื่อความหมายทางสัญลักษณ์ (Symbolic Means) โดยเปรียบเทียบขั้นการกระทำกับขั้นการสอนวิธีเจียบ ได้แก่ขั้นฝึกฝนเสียงและเพียงประสมคำ การมองดูคือขั้นทำไม่เจียบซึ่งในขั้นนี้นักเรียนยังไม่เข้าใจอะไรได้อย่างถ่องแท้ ไม่สามารถจำแนกสิ่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลได้ ส่วนการเทียบความรู้และความเก่งซึ่งเป็นการฝึกหัดและนำไปใช้คือการใช้แห่งไม้เป็นการสื่อความหมายเป็นขั้นที่เด็กสามารถพูดและเข้าใจความหมายของคำได้อย่างถูกต้อง ซึ่งอาจสรุปได้ว่านักเรียนมีความพึงพอใจที่จะเรียนและพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยความขื่นขม โดยพยายามปรับปรุงการเรียนของตนให้ดีขึ้นและเกิดความภูมิใจในตนเองต่อการเรียนโดยวิธีเจียบด้วย

จากการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการใช้วิธีเจียบในการสอนคำศัพท์ภาษาไทยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ ของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น เป็นที่น่าสังเกตคือ กิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 6 ชั้น โดยยึดขั้นตอนการสอนตามหลักการของ กาเคนโยและหน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสอนคำศัพท์ภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับตัวอย่างประชากรแล้วได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ผู้วิจัยจึงเชื่อมั่นว่าจะนำไปเป็นแนวทางใช้กับโรงเรียนในสภาพใกล้เคียงกันได้ ดังเหตุผลต่อไปนี้

1. การสร้างแผนการสอน สามารถสร้างได้ง่าย เพราะมีขั้นตอนการสอนที่แน่นอนและสามารถปรับปรุงให้เหมาะสมกับสัรภาพท้องถิ่นได้
2. ขั้นตอนการสอนมีความสอดคล้องกับหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ที่ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยต้องจัดอย่างมีกระบวนการตามความคิดเห็นของ สงข ลักษณ์ (2534) คือ การฝึกให้เด็กเกิดทักษะกระบวนการทั้ง 9 ประการ จะต้องใช้กิจกรรมที่หลากหลายในการสอนจะ เริ่มขึ้น ไหนก่อนก็ได้ ข้อสำคัญเมื่อสอนแล้วจะต้องครบทั้ง 9 ขั้น และในการสอนภาษาไทยนี้้มีผลการวิจัยว่าการสอนที่มีคุณภาพนั้นจะต้อง "เป็น เรื่องที่มีความหมาย เรียน เรื่องใกล้ตัว ใช้ของจริง หรือรูปภาพ หรือสัญลักษณ์ประกอบการสอน การสอนที่มีคุณภาพเกิดจากการที่เด็ก ได้ทำกิจกรรมที่สนุกสนาน"

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง

1. จากผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า การสอนคำศัพท์ภาษาไทยโดยวิธีเจียบทำให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น จึงควรที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนต่อไป
2. ผู้บริหารและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา ควรจัดการอบรมหรือสัมมนา ครูผู้สอนให้เข้าใจและพยายามค้นคว้าหาวิธีสอนใหม่ ๆ หรือวิธีสอนที่มีผู้ค้นคว้าวิจัยแล้วได้ผลนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ระดับชั้น และวัยของผู้เรียน
3. ครูควรศึกษาขั้นตอนการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปรับปรุงการสอนคำศัพท์ภาษาไทยในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม
4. ครูควรสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้น่าสนใจสนุกสนาน ไม่เคร่งเครียด และให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนเพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย และต่อต้านครูผู้สอนเอง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาถึงผลของการใช้ "วิธีเจียบ" ในการสอนคำศัพท์ภาษาไทย สำหรับท้องถิ่นที่มีการพูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในภาคอื่น ๆ
2. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้ "วิธีเจียบ" ในการสอนทักษะด้านการฟังกับการพูดหรือการอ่านกับการเขียนของนักเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป
3. ควรศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงอยู่ของการเรียนคำศัพท์ภาษาไทยจากอุปกรณ์หลักของการสอนโดยวิธีเจียบ